

να εξαντλήσουμε το κοινωνικό πεδίο του δυνατού

ΑΝΑΡΕΣ

τεύχος 3

καλοκαίρι 2000

περιεχόμενα:

για την αλληλεγγύη στους αναρχικούς Μαζιώτη και Μητροπέτρο
για την "πολιτική καθαρότητα" και "ουδετερότητα"
δουλέχριστο fun club
μια σφαίρα, μια ανάσα και πολλά γυαλιά
, άλλα

Η άνοιξη έχει πιάσει το "ΑΝΑΡΕΣ" για τα καλά. Το ηλεκτρολόγιο γίνεται βαρετό, αλλά και τα "κοινωνικά δρώμενα" φαίνονται ότι ετοιμάζονται για διακοπές. Άνοιξη σημαίνει όμως και αλλαγή και μετάβαση. Έτσι κάποιες αλλαγές από αυτό το τεύχος. Πρώτα απ' όλα, ενώ το περιοδικό ήταν ως τώρα αποκλειστικά αποτέλεσμα ενός μόνο ατόμου, σ' αυτό το τεύχος συνεισφέρανε στο υλικό και άλλοι σύντροφοι (έτσι και αλλιώς στην διανομή των δύο πρώτων τευχών συμμετείχαν πάντα σύντροφοι). Δεν μιλάμε για ομάδα απλώς για συνεισφορά στο υλικό. Είναι η *Μαρία Κ.* με τα σκίτσα του εξωφύλλου και των κειμένων και το κόμικ για την επίθεση στο αστυν. Τμήμα της Άνω Πόλης (thaxs και "όλα θα' ναι πάντα μαύρα μα θα κρύβουν μια φωτιά"), ο *Στέφανος Τ.* με το κείμενο για το Δουλέχριστο, το ποίημα που είναι από το έντυπο δρόμου- συλλογή "ξαφνικό κρύο" - και η τελευταία σελίδα, οι "χίλιοι λόγοι".

Μετά το τεύχος αυτό δεν ζητάει ούτε αντίτιμο στήριξης. Όποιος ασχολείται με έντυπα ξέρει πως πρέπει να είναι ικανοποιημένος εάν στηριχθεί οικονομικά το έντυπο του με το μισό από το ποσό που δόθηκε στο τυπογραφείο (ο τυπογράφος συνήθως δεν είναι αναρχικός και δεν καταλαβαίνει την έννοια "χωρίς αντίτιμο" δυστυχώς). Έτσι έγινε λοιπόν με τα δυο πρώτα τεύχη που ήταν με αντίτιμο και αποφασίσαμε από εδώ και μπρος να στηριζόμαστε μόνο στις τσέπες τις δικές μας και των πιο κοντινών συντρόφων.

Η διεύθυνση επικοινωνίας όμως έμεινε η ίδια και είναι: ΤΘ 10969, ΤΚ 54101, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ και η ένδειξη "για Ανάρες" πάνω στον φάκελο σας.

Εδώ στο τρίτο τεύχος κάποιες αναφορές σε κείμενα και απόψεις από το πρώτο. Λόγω της ενασχόλησης του δεύτερου τεύχους αποκλειστικά με τον χωρόχρονο γιουγκοσλαβία, αυτά έμειναν πίσω ενώ μας απασχολούσαν...

Α, ναι...

Τις περισσότερες αντιδράσεις -όπως ήταν και αναμενόμενο- από συντρόφους και συντρόφισσες τις ακούσαμε για το τελευταίο κείμενο του ΑΝΑΡΕΣ #1 με τίτλο "drugs". Ας παραδεχτούμε πρώτα πια θεωρούμε ότι είναι τα λάθη του κειμένου:

- ★ Καταρχήν χρησιμοποιήσαμε τη λέξη "ναρκωτικά" που είναι αρνητικά φορτισμένη από την φλυαρία της κυρίαρχης προπαγάνδας τόσων χρόνων. Πιο σωστά έπρεπε να χρησιμοποιηθεί μια έννοια όπως "ψυχοτρόπες ουσίες" εννοώντας οποιαδήποτε ουσία επηρεάζει τις νευροδιαβιβαστικές ουσίες του κεντρικού νευρικού συστήματος του ανθρώπου με αποτέλεσμα την αλλαγή του ψυχισμού του.
- ★ Επίσης δεν λάβαμε υπόψη τη διαφορά της νοοτροπίας στην χρήση της ινδικής κάνναβης στην πόλη και στην επαρχία. Σωστά αντιπαράτεθηκε το επιχείρημα ότι στην επαρχία μπορεί να βρει κάποιος μια νοοτροπία χρήσης που έχει ιστορία χρόνων και δεν έχει να κάνει με το life style που επιβάλλεται από την κυρίαρχη κουλτούρα. Εκεί η ινδική κάνναβη χρησιμοποιείται (και μιλάμε μόνο για τη χρήση) όπως και το κρασί ως ευφραντικό της συνεύρεσης- συνεύρεση ως απόπειρα ουσιαστικής επικοινωνίας, αντιπαραγωγική και όχι ως ξεκούραση από την καπιταλιστική καθημερινότητα. Όσα υποστηρίξαμε ισχύουν προς το παρόν μόνο για τις μητροπόλεις του καπιταλισμού.

Πέρα από αυτά που εντοπίσαμε ως λάθη στο προηγούμενο κείμενο για τις ψυχοτρόπες ουσίες πρέπει να διευκρινίσουμε κάποια σημεία τα οποία παρεξηγήθηκαν.

Ξεκινήσαμε την ανάλυση με το σκεπτικό ότι το σύστημα το ενδιαφέρουν δυο παράγοντες σε σχέση με τις ψυχοτρόπες ουσίες: πρώτον κομμάτια του συστήματος να αντλήσουν υπέρογκα οικονομικά κέρδη από τη διακίνηση των ψυχοτρόπων ουσιών και δεύτερον η ίδια η εξάπλωση των ψυχοτρόπων ουσιών, γιατί θεωρεί ότι έτσι μπορεί να ελέγχει μερικώς τη συμπεριφορά των υπηκόων του. Είναι δηλαδή διττός ο στόχος, οικονομικός και κοινωνικός με την έννοια του κοινωνικού ελέγχου. Για να επιτευχθούν αυτοί οι στόχοι, που όντως *μπορεί και να αλληλοσυγκρούονται*, μια ψυχοτρόπα ουσία μπορεί να κριθεί νόμιμη ή παράνομη. Έτσι το αλκοόλ, που από άποψη θανάτων είναι σήμερα πολύ πιο επικίνδυνο από την ηρωίνη, είναι νόμιμο και η ηρωίνη δεν είναι. Όμως όταν πρωτοκυκλοφόρησε ήταν νόμιμη ενώ για κάποια περίοδο το αλκοόλ δεν ήταν στις ηπα. Αυτό πιστεύουμε είναι και ένα κομβικό σημείο που πρέπει να κατανοήσει κανείς για να μπορεί να μιλήσει για το σήμερα. Με αυτό το σκεπτικό θεωρούμε ότι η καταστολή (αστυνομική και νομική) της χρήσης των παράνομων ψυχοτρόπων ουσιών δεν είναι ο κύριος παράγων που ενδιαφέρει το σύστημα, είναι όπως είπαμε σύμπτωμα και όχι η αιτία.

Επίσης αντέτειναν ότι αν αποποινικοποιηθεί η χρήση της ηρωίνης ένα μεγάλο κομμάτι αυτών που βρίσκονται σήμερα στις φυλακές για χρήση θα βγει. Αυτό είναι σωστό, αλλά δε σημαίνει πως οι φυλακές θα αδειάσουν. Οι φυλακές δεν υπάρχουν γιατί υπάρχουν φυλακισμένοι δηλ. κάποιοι γονιδιακά "κακοί", αλλά οι φυλακισμένοι είναι κοινωνικό αποτέλεσμα της ανάγκης του συστήματος να υπάρχουν φυλακές. Που σημαίνει πολύ απλά ότι αν αποφασίσει το σύστημα να αποποινικοποιήσει κάποια ποινικά "αδικήματα", ήδη ή θα έχει βρει άλλα "αδικήματα" για να κλείνει όλο και μεγαλύτερο μέρος του "πλεονάζοντος πληθυσμού" στα κελιά ή θα το ικανοποιούν οι άλλες αόρατες φυλακές που θα έχει στήσει διατηρώντας πάντα ή το κοινωνικό ή (και) το οικονομικό κέρδος υπέρ του. Και συγκεκριμένα για τους

χρήστες ηρωίνης: σαφώς και είναι σημαντικό να ξεμπλέκει κανείς με την κόλαση του "σωφρονιστικού" συστήματος και της "δικαιοσύνης", αλλά με την χορήγηση της ηρωίνης, από τα νοσοκομεία π.χ., υπάρχει ο επίσης σημαντικός κίνδυνος να μπλέξει στην ψυχοφάρμακο-φυλακή του ιατρικού κατεστημένου και των πανίσχυρων διεθνοποιημένων φαρμακευτικών εταιριών (μια από αυτές άλλωστε εισήγαγε και την ηρωίνη νομιμότατα στην αγορά). Αυτή η φυλακή είναι πιο αποτελεσματική γιατί είναι αόρατη αλλά τόσο χειροπιαστή. Παράδειγμα: Κάπου στην δυτική Αγγλία, σε μια απόρρητη περιοχή, η κυβέρνηση παραχώρησε από το Γενάρη του 1999 μια έκταση για καλλιέργεια 5.000 δεντρυλίων ινδικής κάνναβης στην φαρμακευτική εταιρία Glaxo Wellcome για έρευνα πάνω στις ευεργετικές επιδράσεις της THC. Η Glaxo είναι εκείνη η πανίσχυρη διεθνοποιημένη φαρμακευτική εταιρία για την οποία εκκρεμούν στις ηπα πολλές δίκες ασθενών "με AIDS" ή συγγενών τους για την δολοφονική δράση του AZT που διακινεί αυτή η εταιρία. Είναι μια βιομηχανία θανάτου. Εσάς πως σας φαίνεται αυτό; Ξαφνικά οι φιλόανθρωποι έμποροι "υγείας" και οι κυβερνήσεις ανακαλύπτουν τις ευεργετικές επιδράσεις της THC; ή κάπου ετοιμάζεται η αγορά και οι κυβερνήσεις για την μερική αποποινικοποίηση κάποιων (τουλάχιστον στην αρχή) ψυχοτρόπων ουσιών;

Τελικά δεν ταχθήκαμε ενάντια στην αποποινικοποίηση αλλά ούτε και υπέρ της. Η ιστορική ευκαιρία της "από τα κάτω" αποποινικοποίησης με έναν ριζοσπαστικό τρόπο όλων των ψυχοτρόπων ουσιών χάθηκε από το κίνημα αμφισβήτησης (και δυνητικά και ανατροπής) του τέλους της δεκαετίας του 60 και της δεκαετίας του 70. Τώρα όποτε γίνει η αποποινικοποίηση αυτή θα βολεύει το σύστημα και θα την κάνει για να εξαπλωθεί ο κοινωνικός έλεγχος μέσω των ψυχοτρόπων ουσιών. Είναι χαρακτηριστικό, στον ελλαδικό χώρο, ότι όλες οι οργανωμένες προσπάθειες αποποινικοποίησης σήμερα: πρώτον στον λόγο που αναπτύσσουν δε θέτουν το θέμα της ολικής θεσμικής ανατροπής του συστήματος αλλά επικεντρώνουν μόνο στην αποποινικοποίηση και δεύτερον οι προσπάθειές τους γίνονται μέσα από τους θεσμούς π.χ. με τις εκλογές (γνωστό παράδειγμα το "ΡΑΚ", το οποίο είναι ένα κόμμα που ιδρύεται από γιατρούς, δημοσιογράφους όπως τον Μάκη Τριανταφυλλόπουλο και τον Βότση και επιχειρηματίες). Δεν κατηγορούμε τον Γρίβα και τον Οικονομόπουλο για δόλο ή για ασυνέπεια σ' αυτά που λένε, απλώς δε συμφωνούμε και πιστεύουμε ότι με την αλλαγή των κοινωνικών συνθηκών μετά την επιβολή του νεοφιλελευθερισμού και μέσα στην μεταμοντέρνα ιδεολογική αφασία που επικρατεί θα πρέπει να προσέχουμε οτιδήποτε βγάζουμε σαν άποψη προς τα έξω να βρίσκεται εκτός καθεστωτικού ιδεολογικού πεδίου (όσο κάτι τέτοιο γίνεται). Γιατί σήμερα ακόμη και οι αντίθετες απόψεις, όσο βρίσκονται μέσα στο καθεστωτικό ιδεολογικό πεδίο, σκορπάνε μόνο και άλλες βεβαιότητες προς κατανάλωση μέσα στην ισοπεδωτική πλουραριστική σύγχυση.

Δεν πρέπει να περιμένουμε τη "μεγάλη νύχτα" για να δώσουμε μετά την απάντηση σ' όλα τα προβλήματα που υπάρχουν στην κοινωνία, αλλά ούτε μπορούμε να πλέουμε στο κοινωνικό αρχιπέλαγος χωρίς να βλέπουμε τον καιρό που αλλάζει, χωρίς να προσαρμόζουμε την πορεία μας σε κάθε του μεταβολή.

ΚΑΙ

Το έτος 2000 δεν είναι -ακόμη και με τη χριστιανική μέτρηση του χρόνου- το πρώτο έτος της χιλιετιρίας δασόπως γράψαμε στο αντίστοιχο κείμενο του ANAPEΣ #1. Μιας και δεν υπήρξε ποτέ το έτος 0 η δεκαετία συμπεριλαμβάνει και το χρόνο δέκα, η εκατονταετία και το χρόνο εκατό και η χιλιετία και το χρόνο χίλια. Τώρα γιατί το έτος 2000 γιορτάστηκε από το θέαμα ως η αρχή της χιλιετιρίας ξαναδιαβάστε το αντίστοιχο κείμενο στο πρώτο τεύχος. Ευχόμαστε μόνο μην ανακαλύψουν το "πραγματικό Millenium" και μας τα ξανασπάσουν...

και "Babylon falling down"

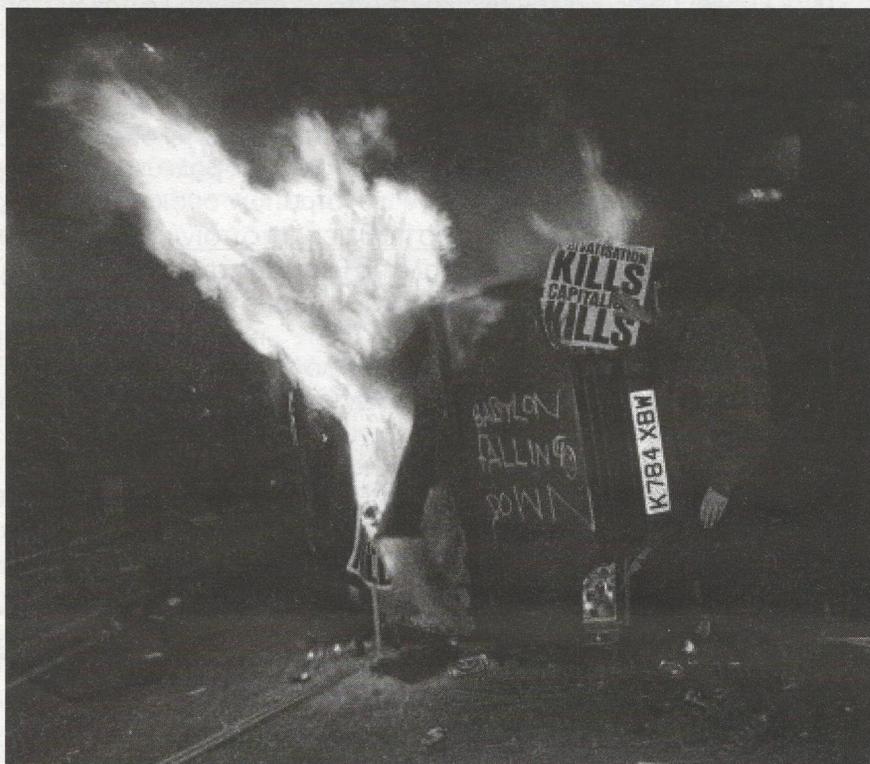
Διεθνοποιημένο είναι το κεφάλαιο και όχι παγκοσμιοποιημένο όπως γράψαμε στο πρώτο κείμενο του πρώτου τεύχους. Οι έδρες των πολυεθνικών και το βασικό τους κεφάλαιο βρίσκονται στις δυτικές μητροπόλεις του καπιταλισμού και δεν έχουν διαχυθεί στο σώμα του πλανήτη, που θα σήμαινε παγκοσμιοποίηση. Λεπτομέρεια; ίσως. Πάντως η απάντηση στο διεθνοποιημένο κεφάλαιο παραμένει η παγκοσμιοποιημένη αντίσταση.

Τώρα βέβαια το караβάνι των ινδών αγροτών, για το οποίο γράψαμε στο πρώτο τεύχος, έμεινε στο περιθώριο μέσα στην δίνη του πολέμου που τον ίδιο καιρό διεξάγονταν στην γιουγκοσλαβία. Από συντρόφους στην ολλανδία μάθαμε ότι δεν είχε και πάρα πολλά να προσφέρει στα κινήματα της ευρώπης, ότι ήταν πολύ κουραστικό να γυρίζει ένα караβάνι με πάνω από 650 άτομα την ευρώπη και ότι η σύνθεση των ινδών αγροτών έπιανε όλο το φάσμα των πολιτικών αντιλήψεων (ακόμα και φασιστικών!).

Από την άλλη οι συγκρούσεις στο Σηάτλ κυρίως και στο Λονδίνο, στο Νταβός και σε μικρή έκταση στην Ουάσιγκτον δείχνουν ότι η παγκοσμιοποιημένη αντίσταση μπορεί να πάρει γρήγορα σάρκα και οστά και

να αρχίζει να γίνεται ενοχλητική για τις διεθνής συναντήσεις των καπιταλιστών. Η "θερμή υποδοχή" που επιφυλάχθηκε στην ηγετική μαριονέτα των ηπα στην Αθήνα θεωρήθηκε (κυρίως στο εξωτερικό) ως μέρος της παγκόσμιας αντίστασης στα σχέδια των καπιταλιστών. Προφανώς στην "άγρια υποδοχή" της Αθήνας δεν συμμετείχαν αποκλειστικά αναρχικοί (μάλιστα μεγάλο κομμάτι του ανατρεπτικού χώρου στην Ελλάδα θεώρησε ότι δεν υπήρχαν οι πολιτικές συνθήκες που θα επέτρεπαν την συμμετοχή τους στις διαδηλώσεις ενάντια στην επίσκεψη και έτσι τελικά οι αναρχικοί ήταν μικρό κομμάτι του κόσμου που συμμετείχε στην παραβατικότητα), ώστε να μπορεί να υποστηρίξει κανείς ότι ίσως υπήρχε το πολιτικό σκεπτικό της εναντίωσης στα σχέδια του διεθνοποιημένου κεφαλαίου. Τα ίδια "τα επεισόδια" (με την νοοτροπία των εισαγωγικών) δέχθηκαν κριτική τόσο από "τα δεξιά" τους από το πολιτικό κατεστημένο και τα ΜΜΕ του, από το ΚΚΕ και τους ρουφιάνους του- όσο και από "τα αριστερά" - από κομμάτια του ανατρεπτικού χώρου, κάποιοι μίλησαν και για "πατριωτικές μολότοφ"(!!!;)..

Seattle

Seattle Νοέμβριος 1999. ζέστη μέσα στο καταχείμωνο. ίσως το μόνο που πρέπει να αλλάξει είναι ο καιρός

Η κριτική στην γερμανική "Φράξια Ερυθρός Στρατός" (η γνωστή "RAF"), που είχαμε μπει στον πειρασμό να κάνουμε μας φαίνεται πλέον περιττή μετά από την έκδοση του βιβλίου **"Μπουρλότο και Φωτιά"** που ελπίζουμε ως το Σεπτέμβρη να βρίσκεται στα χέρια σας. Είναι η ιστορία των αυτόνομων στη γερμανία από την οποία φαίνονται ξεκάθαρα οι διαφορές των επιλογών.

και τέλος

Η ανάλυση για τον χωρόχρονο γιουγκοσλαβία του δεύτερου τεύχους τελειώνει κάπου εκεί με την συνθήκη του Ντίιτον το 1995. Δε θα συνεχίσουμε την κουραστική δουλειά της ανάλυσης μέσα από τις σελίδες αυτού του εντύπου, αλλά με περισσότερους συντρόφους και συντρόφισσες από Χανιά με μια μπροσούρα που θα εκδοθεί σε κάποιους μήνες και θα ασχολείται με τον πόλεμο της γιουγκοσλαβίας το 1999.

Thanxs σε όλες και όλους που τρέξαν, συνεφέραν, κουράστηκαν, ιδρωσαν, ξετσεπώθηκαν, αγχώθηκαν για τις προηγούμενες εκδόσεις αυτού του εντύπου. Ξέρουν αυτοί.

Για τον Μανώλη Π. που έφυγε και για μας που μείναμε:
"Αυτός είναι ο τρόπος που τελειώνει ο κόσμος,
όχι μ' έναν πάταγο αλλά μ' έναν λυγμό"

Η "πολιτική καθαρότητα" και η "ουδετερότητα" ως δυο όψεις του νομίσματος "απραξία"

Πραγματικά υπάρχουν χίλιες λέξεις για να βαφτίσεις την απραξία. Στην μεταμοντέρνα ιδεολογική αφασία που διανύουμε αυτές μπαίνουν στον κύβο. Στο ανατρεπτικό ιδεολογικό πεδίο η κριτική γίνεται εύκολα το αντίθετο της-η ενδυνάμωση όχι της δράσης, αλλά της απραξίας. "Δεν κατεβαίνω στην πορεία γιατί δε θέτω εγώ τους όρους που θα 'θελα". Σημασία όμως έχει ότι δεν κατεβαίνεις. Έτσι δε θα θέσεις ποτέ τους όρους στο κοινωνικό γίγνεσθαι που διέπεται από μόνο του από πολυπλοκότητα. Δεν μιλάμε εδώ για τον στείρο ακτιβισμό. Για το αντίθετο του μιλάμε.

"Δε παίρνω θέση σε μια διαμάχη του χώρου γιατί θέλω να κρατήσω την ουδετερότητα μου".

Έτσι εάν η επίκληση για "πολιτική καθαρότητα" αποφεύγει την σύγκρουση στο πραγματικό κοινωνικό γίγνεσθαι, η επίκληση της "ουδετερότητας" σε διαμάχες του αναρχικού και ανατρεπτικού χώρου αποφεύγει το ταρακούνημα της πολιτικής στασιμότητας και εμποδίζει την ανάδειξη μιας νέας δυναμικής στο εσωτερικό του ανατρεπτικού κινήματος. Και τα δυο είναι απραξία.

Η εξωστρεφής δράση είναι από την πρώτη τη στιγμή της πραγμάτωσης της μολυσμένη με τον ίο της "μη καθαρότητας". Υπάρχει μόνο μέσα στις αντιφάσεις που η ίδια γεννάει και όσο περισσότερο διαυγάζει τον εαυτό της (εάν έχει φροντίσει για το θεωρητικό της υπόβαθρο και για την κοινωνική της μνήμη), τείνει να ξεπεράσει τις αντιφάσεις αυτές. Τόσο η στάση της "πολιτικής καθαρότητας" όσο και της "ουδετερότητας" είναι η άλλη όψη μιας μικροαστικής "μη μου άπτου" στάσης. Η αναζήτηση αυτών των στάσεων είναι το πολιτικό αντίστοιχο της μικροαστικής στάσης: "όλο το ίδιο σκατά είναι".

Ας μην επιχειρηθεί εδώ μια ταύτιση αυτών των θέσεων με μια παντελή έλλειψη κριτικής. Όπως κάνουν πάντα αυτοί που δήθεν δεν έχουν ακούσει για το γκρι (που θέτουν δηλαδή το άσπρο ή το μαύρο) ταυτίζουν την δράση με την έλλειψη κάθε κριτικής. Μόνο που το πολιτικό υποκείμενο, για να μπορεί να υπάρξει μέσα στην κοινωνία, είναι κριτικό και αυτόκριτικό ων. Δεν είναι όμως μέσα σε συνθήκες καπιταλισμού και ιεραρχίας "καθαρό". Δεν είναι μια ιδέα που κινείται. Είναι ο φορέας αυτής της ιδέας που αποτελείται τόσο από τα συστατικά του αγώνα όσο και από το ρεύμα που δημιουργείται από την εσωτερική κίνηση της αλλοτρίωσης. Το πολιτικό υποκείμενο δρα μέσα στο κοινωνικό αρχιπέλαγος και μόνο ελάχιστες στιγμές αυτού πλησιάζουν μια ταξική καθαρότητα. Εάν είναι αλήθεια ότι ο επαναστάτης ελίσσεται μέσα στην κοινωνία όπως το ψάρι στο νερό, ας δούμε και τη θολούρα του νερού για να μιλήσουμε για τα βρόχια του ψαριού...

Έτσι ας περάσουμε από την "αποενοχοποίηση" του πολιτικού υποκειμένου που βρίσκεται σε κίνηση, στην "ενοχή" του πολιτικά διαχωρισμένου "κριτή", του "πολιτικά καθαρού", του "ουδέτερου". Γιατί στο πολιτικό και πνευματικό πεδίο "καθαρό" μπορεί να είναι μόνο αυτό που φέρει μέσα του την Απόλυτη Εξουσία ή την Απόλυτη Ανταρσία. Μεταξύ των δυο αυτών πόλων υπάρχει το ενδιάμεσο πεδίο της συνείδησης. Το Απόλυτο δεν έχει συνείδηση, γιατί συνείδηση σημαίνει ερώτηση και αμφιβολία. Το Απόλυτο σκέφτεται και πράττει χωρίς να κρίνεται από ηθικά ερωτηματικά, χωρίς να στέκεται ούτε μια στιγμή μπροστά στον τύραννο συνείδηση. Ο άνθρωπος (αυτός μας ενδιαφέρει) που έχει σάρκα και οστά αγωνίζεται στο ενδιάμεσο πεδίο της συνείδησης και όχι στον κόσμο της αφάιρης, των θεωριών ή των παρεών που "ασκούν κριτική", δεν είναι "αθώος", δεν μπορεί να είναι "πολιτικά καθαρός". Ότι κινείται μολύνεται από την πολύπλοκη των ανθρώπινων και κοινωνικών σχέσεων. Μόνο ότι παραμένει στάσιμο περιμένοντας την "πολιτική καθαρότητα" να περάσει να το πάρει (αν είδη λυτρωτικού λεωφορείου), είναι "καθαρό" και "αθώο". "Ωστόσο ακόμα και οι άγγελοι πληρώνουν τον γήινο φόρο τους. Ο "φωτεινός" Μίσκιν θα φτάσει στον τόπο του εγκλήματος από την παρακαμπτήριο της αθωότητας και φυσικά θα φτάσει πολύ αργά για να εμποδίσει το κακό το μόνο που του μένει να κάνει είναι να αγκαλιάσει τον φονιά. Ο Μίσκιν παραμένει αθώος γιατί παραμένει άπρακτος. Αλλά από εδώ ακριβώς πηγάζει η ενοχή της αθωότητας και η προβληματική της στράτευσης." (Γ. Λυκιάροπουλος, "Η εσχάτη στράτευση", εκδόσεις ύψιλον 1985). Λες και μπορεί να υπάρξει μια "πολιτική καθαρότητα" ή μια "ουδετερότητα" που να κόβουν βόλτες πάνω-κάτω χωρίς να έρχονται σε επαφή με την κοινωνική πραγματικότητα. Γιατί τότε γίνονται αυτόματα ευάλωτες δηλ. μολύνονται από την Ανάγκη. Και ή αποτραβιούνται από την κοινωνική πραγματικότητα για να κλειστούν στον κόσμο της αφάιρης, της θεωρίας, του συμβόλου ή αποδέχονται τους νόμους της "στράτευσης". Άλλη λύση δεν υπάρχει.

Ας κρατηθούν λοιπόν γερά (σαν να 'ταν παρθενιά), όσοι θέλουν, από την "καθαρότητα" και την "ουδετερότητα" για τα γεράματα τους. Εμείς στο εδώ και τώρα του κοινωνικού χωροχρόνου θα αγαλλιάζουμε σφιχτά την ενοχή της κίνησης, τις αμφιβολίες, τους καταναγκασμούς, τις αντιφάσεις, τα λάθη και τις αδυναμίες μας, αλλά και τις ελάχιστες στιγμές μιας κουρασμένης ικανοποίησης...

η αλληλεγγύη στους αναρχικούς Κ. Μητροπέτρο, Ν. Μαζιώτη

η διαφορετικότητα της...

Η αιχμαλωσία και η στάση του Νίκου Μαζιώτη και του Κώστα Μητροπέτρο (η καθεμία με τον δικό της τρόπο) θέτει όσους είναι αλληλέγγυοι σ' αυτούς σε μια κατάσταση πρωτόγνωρη. Θα γίνει εδώ μια προσπάθεια να αναλυθεί αυτή η διαφορετικότητα για το καθένα ξεχωριστά με σκοπό την ενδυνάμωση της αλληλεγγύης και την όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Προσπάθεια του κράτους και των κατασταλτικών του μηχανισμών ήταν για πολλά χρόνια να παρουσιάσει τη δράση των αναρχικών να δομείται με μορφή ιεραρχημένης πυραμίδας. Το πρώτο επίπεδο της πυραμίδας αυτής είναι οι αφισκοκλήσεις, τα σπρέι, οι προκηρύξεις, λίγο πιο πάνω οι πορείες και προχωρώντας προς την κορυφή οι συγκρούσεις με την αστυνομία, στην κορυφή οι βόμβες και τέλος η τρομοκρατία προς πρόσωπα. Η κορυφή παρουσιάζεται να χρησιμοποιεί τη βάση για τους πολιτικούς της στόχους και για να τη στηρίζει σε περίπτωση καταστολής της. Αυτό είναι το μοντέλο το οποίο προσπαθούσε να εσωτερικεύσει ο μηχανισμός στην λεγόμενη "κοινή γνώμη" για τη δράση των αναρχικών. Το κράτος προσπαθεί έτσι να διατηρεί το δικαίωμα να καταστέλλει με υπερβολικό ζήλο ακόμη και την δράση των κατώτερων επιπέδων αυτής της ιεραρχημένης πυραμίδας με το σκεπτικό ότι τα διάφορα επίπεδα αποτελούν "συγκοινωνούντα δοχεία". Προσπαθεί επίσης να παρουσιάσει τη δράση των αναρχικών ως διαχωρισμένη από το κοινωνικό σύνολο. Να ελαχιστοποιεί τα περιεχόμενα αυτής της δράσης σε μια στείρα αντιπαράθεση με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους. Μια αντιπαράθεση μηχανισμών, ξέροντας ότι ο μηχανισμός της βίας του κράτους είναι ισχυρότερος. Ο Νίκος Μαζιώτης κρατάει μια στάση σύγκρουσης με τους μηχανισμούς του κράτους και του κεφαλαίου. Αρνείται να υπηρετήσει τη θητεία του, "έχει γράψει και έχει μοιράσει προκηρύξεις, έχει βγάλει και έχει κολλήσει αφίσες, έχει συμμετάσχει σε μαζικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, έχει συμμετάσχει σε καταλήψεις και συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους". Ενώ σε "μία συγκεκριμένη στιγμή του αγώνα του" επέλεγε να δείξει την έμπρακτη του αντίθεση στα σχέδια του κράτους για το Στρυμονικό κόλπο (για τα μέσα πάλης μπορεί κανείς να συμφωνεί ή να διαφωνεί- μια τέτοια συζήτηση δε μπορεί να γίνει με τον σύντροφο αιχμάλωτο). Δε το κάνει αυτό ως μέλος μιας ένοπλης ομάδας ή μιας μαρξιστικής λενινιστικής πρωτοπορίας αλλά ως απλός κοινωνικός αγωνιστής και αναρχικός. Δε βρίσκεται δηλαδή διαχωρισμένα (δίπλα ή πάνω) από ένα κοινωνικό αγώνα, αλλά μέσα σ' αυτόν ως ενεργό μέλος με τις δικές του δυνατότητες και πρακτικές, διαλύοντας την εικόνα του ερεβώδους τρομοκράτη. Αυτή η στάση διαλύει το μοντέλο της ιεραρχημένης πυραμίδας που θέλει να παρουσιάσει ο μηχανισμός ότι διέπει τη δράση των αναρχικών. Στέλνει το μήνυμα στο μηχανισμό ότι τα σχέδια αναδιάρθρωσης και εκσυγχρονισμού δε θα περάσουν χωρίς αντίσταση. Δεν αφήνει περιθώρια παρερμηνείας και καλεί όποιον είναι αλληλέγγυος να αναλάβει και το κόστος αυτής της στάσης. Όποιος τον στηρίζει θα τον στηρίξει ως αυτό που είναι ή ουσιαστικά τον σκωφαντεί. Εδώ δε χωράνε δημοσιογράφοι, δίκτυα δικαιοσύμπτων, συνδικαλιστές, καμιά φιλολογία για έναν ευαίσθητο νέο (η στάση αυτή δεν αποτελεί απόρριψη της στάσης παλιότερα φυλακισμένων. Ούτε από εδώ και πέρα θα πρέπει να κρατιέται μια συγκεκριμένη στάση σε περίπτωση αιχμαλωσίας, γιατί ούτε οι σκευωρίες θα σταματήσουν ούτε κάθε περίπτωση είναι η ίδια). Ή λες τα πράγματα όπως είναι ή δε λες τίποτα. Επίσης διαλύει το μύθο της απομόνωσης γιατί όποιος αγωνίζεται για τον Στρυμονικό κόλπο δεν είναι σοβαρός εάν δε πάρει θέση απέναντι στη στάση του Νίκου και αντίστροφα.

Ο Μητροπέτρος συμμετέχει στις κινητοποιήσεις του Ιουνίου '98, όπως και πολλοί άλλοι αναρχικοί, με το δικό του τρόπο και λόγο. Το ότι συμμετείχε στην συγκεκριμένη πορεία που συνελήφθη δεν οφείλεται στο "αντιφασιστικό" του μένος αλλά στην συνέχεια του αγώνα που έκαναν οι αναρχικοί εκείνες τις μέρες. Θα μπορούσε να είναι προφανώς οποιοσδήποτε από όσους συμμετείχαν με ένα συγκεκριμένο τρόπο. Η στάση του Κώστα από εκεί και πέρα δίνει ένα μήνυμα στην κοινωνία και σε όσους αγωνίζονται, για την ξεκάθαρη συμμετοχή των αναρχικών με το δικό τους λόγο και τη δικιά τους δράση στους κοινωνικούς αγώνες που ανταγωνίζονται τις επιλογές της εξουσίας. Με αφορμή την αιχμαλωσία του Κώστα μπορεί κανείς να μιλήσει για πολλά που "ξεπερνούν" την αλληλεγγύη προς αυτόν σε κατάσταση φυλάκισης.

και η μετατροπή της σε αφορμή

Η αλήθεια είναι ότι ο αναρχικός χώρος έχει αναγάγει σε κύρια δραστηριότητα του την ενασχόληση με τις εκδηλώσεις αλληλεγγύης σε φυλακισμένους συντρόφους και συντρόφισσες. Διόγκωσε κάτι που θα έπρεπε να είναι μέρος της δράσης του και έτσι έχει πάρει μεγαλύτερες διαστάσεις από ότι του αντιστοιχούν. Όμως η πραγματικότητα των αγώνων δείχνει ότι η "καλύτερη" αλληλεγγύη σ' έναν σύντροφο είναι η συμμετοχή, το βήμα και το πλάσιμα των αγώνων που έρχονται σε ρήξη με τον μηχανισμό. Γνωρίζοντας από την άλλη ότι νέοι αγώνες θα φέρουν νέους αιχμαλώτους και νέες κινήσεις αλληλεγγύης σ' αυτούς. Αλλά ως μέρος ως κομμάτι του αγώνα ενάντια στον μηχανισμό και χωρίς η αλληλεγγύη να καταλαμβάνει όλες τις εκφάνσεις του. Να οξύνουμε τον κοινωνικό ανταγωνισμό. Γιατί τότε καμιά στιγμή της σκέψης, καμιά στιγμή της δράσης των φυλακισμένων συντρόφων δεν πήγε χαμένη.

Στην θεσσαλονίκη με την αιχμαλωσία του Κ. Μητροπέτρο και του Β. Ευαγγελίδη ασχολήθηκε ένας μικρός αριθμός ατόμων. Γίνονταν μια συνέλευση στην οποία συμμετείχαν άτομα από τρεις διαφορετικές πολιτικές ομάδες καθώς και άτομα που δεν ανήκαν σε καμιά ομάδα ή συλλογικότητα. Ένας πυρήνας 15-20 ατόμων δηλαδή με έναν τεράστιο φόρτο εργασίας. Συνδιοργάνωση με αθηναίους συντρόφους ενός διήμερου στις 30-31 Γενάρη, 10.000 αφίσες που κολλήθηκαν, σπρέι, προκηρύξεις, διοργάνωση πορείας και η συλλογή ενός τεραστίου χρηματικού ποσού για όλα αυτά και για την εγγύηση του Ευαγγελίδη. Έτσι αυτή η συνέλευση περιορίστηκε στις βασικές κινήσεις αλληλεγγύης (έχοντας συνείδηση αυτού του πράγματος), μη μπορώντας, κυρίως για ποσοτικούς λόγους, να μετατρέψει την αλληλεγγύη προς τους φυλακισμένους σε αφορμή για όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού. Όμως ότι δεν έχει γίνει ως τώρα δε σημαίνει ότι δε μπορεί να γίνει από εδώ και πέρα (ειδικά μετά την αποφυλάκιση του Βασιλή). Η κοινωνική "επικαιρότητα" βριθεί από αφορμές. Για παράδειγμα το σχέδιο των νατοϊκών φονιάδων για επέμβαση στο Κόσσοβο και η απόβαση αμερικανών πεζοναυτών στο λιμάνι της θεσσαλονίκης. Αφορμές άσχετες προς τους φυλακισμένους συντρόφους. Γιατί υπήρξε αγώνας ανταγωνιστικός προς την κυριαρχία που να μη συμμετείχαν με τον τρόπο τους ο Κώστας Μητροπέτρος και ο Νίκος Μαζιώτης;

"εσωτερικό" κείμενο που μοιράστηκε τον Φεβρουάριο του 1999.

ΑΝΑΡΕΣ

Σε όποιον παρεβρέθηκε στην δίκη του συντρόφου Μαζιώτη είναι πιστεύουμε ξεκάθαρο ότι αυτή η δίκη ήταν σ' όλες τις εκφάνσεις μια συμπύκνωση της ταξικότητας της αστικής δικαιοσύνης. Ως τέτοια την είδαν και την ένοιωσαν οι δικαστές με την ποινή που επιβάλλανε και το σκεπτικό της, τα ΜΜΕ με την απρόοπτα σχεδόν "ουδέτερη" στάση τους, οι 300 σύντροφοι και συντρόφισσες που ψήθησαν Ιούλη μήνα τόσες μέρες έξω από το κτίριο που διεξάγονταν η δίκη και οι μπάτσοι με τις ειδικές τους δυνάμεις από τις οποίες δεν αποθαρρύνθηκε ο κόσμος στο να φωνάζει συνθήματα μέσα στα δικαστήρια και να τους κοντράρει. Ο Νίκος δεν χαρίστηκε ούτε με μισή του λέξη σε αυτό που ίσως θα ήθελαν να ακούσουν οι δικαστές για να μετριάσουν την ποινή του. Υπήρχε μια απόλυτη διαύγηση της θέσης του. Και η ετυμηγορία της έδρας, πιστεύουμε, ήταν μιας παραδοχή της ταξικότητας της δίκης: "σου αναγνωρίζουμε τα μη ταπεινά κίνητρα (τον κοινωνικό τους καθορισμό ουσιαστικά) αλλά λόγω ακριβώς και εξαιτίας αυτής της κοινωνικότητας σου, σου επιβάλλουμε 15 χρόνια φυλακής, γιατί εμείς είμαστε πάνω και εσύ εκεί κάτω, γιατί εμείς είμαστε δικαστήριο και εσύ κοινωνικός επαναστάτης." Εκφράστηκε ο βαθύτερος ιδεολογικός πυρήνας της αστικής δικαιοσύνης. Επίσης μπορούσε να διακρίνει κανείς σχεδόν μια στάση "ουδετερότητας" από τα τηλεοπτικά ΜΜΕ καθώς και μια στάση "συμπάθειας" από ορισμένα έντυπα ΜΜΕ (η "Καθημερινή" της 8.7.1999 χαρακτηρίζει τα λόγια του Νίκου ως "καταπληκτικά"). Έτσι τα ΜΜΕ είναι σαν να προσπέρασαν δυστυχώς από αριστερά τη σιγή κάποιων τάσεων του χώρου. Ξέρουμε ότι δεν τους στείχισε και τίποτα μια τέτοια στάση και προσπάθεια αφομοίωσης της παραβατικότητας αλλά και η στάση του Νίκου Μαζιώτη δεν άφηνε και μεγάλα περιθώρια για διαστρέβλωση: ούτε το "έπαιξε καλό παιδί" ούτε ζήτησε τη βοήθεια συνδικαλιστών και επαγγελματιών αλληλέγγυων για να καταγγείλει μια σκευωρία εις βάρος του- αν και εδώ να επισημάνουμε ότι η επιλογή κάποιων επαγγελματιών δημοσιογράφων ως μάρτυρες υπεράσπισης μας βρίσκει αντίθετους.

Όλοι όσοι βρεθήκαμε έξω από τα δικαστήρια εκείνες τις ημέρες ξέρουμε ξεκάθαρα τι μας οδήγησε εκεί. Ήταν το "κάρφωμα" που φοβήθηκε κάποιος κόσμος και δεν ήρθε. Οι εντάσεις με τα ΜΑΤ δεν έλειψαν και ας μην ξεχνάμε τους δυο συντρόφους που πλήρωσαν την ένταση των ημερών την τελευταία μέρα όταν συνελήφθησαν και κακοποιήθηκαν από την αστυνομία και καταδικάστηκαν από την αστική δικαιοσύνη.

Αντιιμπεριαλιστική (!) παρένθεση: εκείνες τις μέρες οι αμερικάνοι ιμπεριαλισταί πίεζαν έντονα την ελληνική κυβέρνηση για την υπογραφή διακρατικής συμφωνίας για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Στην περίφημη έκθεση του State Department (yeah!) για την "τρομοκρατία" εκείνης της άνοιξης είχαν και πάλι κατηγορήσει το ελληνικό κράτος για απροθυμία αντιμετώπισης της τρομοκρατίας μιας και στην Ελλάδα "διάφορες αναρχικές και τρομοκρατικές οργανώσεις εξακολούθησαν το 1998 να δρουν με πραγματική ασυδοσία" ("Ε", 3.5.99). Τέτοια πράματα. Είναι πρώτη φορά (απ' όσο ξέρουμε) που σε επίσημη έκθεση των αμερικανών ιμπεριαλιστών αναφέρονται οι αναρχικοί στην Ελλάδα ως κάτι σαν τρομοκράτες. Και πιο κάτω στην έκθεση "η κυβέρνηση προέβη σε συλλήψεις μόνο σε μια επίθεση αναρχικών". Τι να εννοεί άραγε; ή είναι και πάλι το χαίο ότι τις ημέρες της δίκης του Νίκου βρισκόταν στην Αθήνα ο διευθυντής της "αντι-τρομοκρατικής υπηρεσίας" του S. Department Μαρκ Σίαν και κλημάκι της CIA και του FBI ("Καθημερινή" 27.6.1999): αυτό για το οποίο πιέζουν οι αμερικάνοι είναι μάλλον να καταργηθεί η εκδίκαση "υποθέσεων τρομοκρατίας" από τα Μικτά Ορκωτά Δικαστήρια (με ένορκους δηλαδή) για να έχουν την πλήρη εγγύηση ότι σε δικαστήρια με σύνθεση μόνο τακτικούς δικαστές οι κατηγορούμενοι θα καταδικάζονται. Όλα τα άλλα μας φαίνονται δευτερεύοντα (ανάλυση αίματος προστασία μαρτύρων κλπ) το νομικό οπλοστάσιο του κράτους είναι υπερσχετικό για να αντιμετωπίσει τους "τρομοκράτες" στην Ελλάδα. 15 χρονάκια ήταν αυτά για μια βόμβα που δεν έσκασε. Βλέπε και "Το Βήμα" στις 7.5.2000.

11: το σημείο βρασμού μιας απόφθησης

Στη Θεσσαλονίκη (αναφερόμαστε μόνο στη Θεσσαλονίκη για την οποία ξέρουμε) για την οργάνωση της αλληλεγγύης ενόψει της δίκης του Νίκου Μαζιώτη ασχολήθηκε μόνο ένας αρκετά μικρός αριθμός συντρόφων και συντροφισσών από μια συγκεκριμένη συνέλευση που είχε δημιουργηθεί λίγο καιρό πριν ενάντια στον πόλεμο. Αυτοί ήταν οι μόνοι αλληλέγγυοι ουσιαστικά στον σύντροφο και φτάσαμε στο τραγικό γεγονός την ημέρα της δίκης να υπάρχει μικροφωνική στην Καμάρα με 11 άτομα ("ούτε και 13" όπως παρατήρησε ένας σύντροφος) μιας και ένας αριθμός (μικρός) είχε κατέβει στην Αθήνα για τη δίκη. Και δε μπορεί να ισχυριστεί κανείς που δε συμμετείχε σε τίποτα, ότι δεν ήξερε και ότι "ο χώρος δε συνεννοείται" κλπ, γιατί είχαν παραμεριστεί χοντρές διαφωνίες και υπήρχε "άνοιγμα" προς διάφορες κατευθύνσεις για έμπρακτη αλληλεγγύη.

Προφανώς δεν είναι αλληλεγγύη προς τους συντρόφους το να κάνεις στα δυο χρόνια ένα τρικάκι και να βγεις δυο φορές για σπρέι γι αυτούς. Αυτό μπορεί να θεωρηθεί "στάση να βγαίνω από την υποχρέωση" ή "να μην υπονομιούνται ότι δε κάναμε και τίποτα". Και αποτελεί πολιτικό στρουθοκαμηλισμό η στάση να αναφέρεται μια πολιτική ομάδα ή σύντροφοι και συντρόφισσες σε έναν από τους δυο συντρόφους αγνοώντας παντελώς τον άλλο. Έτσι μπορεί να διατηρούνται κοινωνικές σχέσεις

αλλά σε καμιά περίπτωση αυτό δεν είναι πολιτική με συνέπεια και συνέχεια. Και δεν είναι πειστική δικαιολογία ότι δε συμφώνησε ολόκληρη η ομάδα για μια άποψη, γιατί κάθε ομάδα ή συλλογικότητα αποτελείται από πολιτικά υποκείμενα που μπορούν να δράσουν και αυτόνομα π.χ. μέσα από πρωτοβουλίες. Αν υπήρχε πρόβλημα με την αλληλεγγύη έπρεπε αυτή η άποψη να δηλωθεί. Ποιος υποστηρίζει άλλωστε ότι η στάση που κρατήθηκε από αυτούς που υποστηρίξαμε την πολιτική στάση μπροστά στο δικαστήριο του Νίκου Μαζιώτη ήταν η σωστή; είναι η πρώτη φορά μετά την αντιπολίτευση που ο αναρχικός χώρος αντιμετωπίζει μια τέτοια στάση, δηλ. δεν έχει ξαναδοκιμαστεί σ' αυτό το θέμα και κανένας δε μπορεί να υποστηρίξει ότι ο λόγος και οι πρακτικές που ανάπτυξε για αυτό το θέμα είναι αυτές που θα πρέπει να ισχύουν από εδώ και πέρα.

Για τον Κ. Μητροπέτρο

Η δίκη του αναρχικού συντρόφου Κώστα Μητροπέτρο δεν έκρυβε στην ουσία της και πολλές εκπλήξεις. Δεν υπήρχε ζήτημα αθώωσης, όχι βέβαια λόγω του πιστικού κατηγορητηρίου, αλλά λόγω της συγκεκριμένης πολιτικότητας της στάσης του συντρόφου. Η σύλληψη του συγκεκριμένου ατόμου έδωσε στον κατασταλτικό μηχανισμό την ευκαιρία να δώσει ένα σαφέστατο μήνυμα στον αναρχικό και ανατρεπτικό χώρο στην Ελλάδα. Κάπως σαν: "Τέρμα τα αστεία! Όπου εμφανίζονται κοινωνικοί αγώνες, όπως π.χ. αυτός των αδιόριστων εκπαιδευτικών, εσείς με τις απόψεις σας και με τις πρακτικές σας δεν θα μπλέκεστε, γιατί όπου θα σας συλλαμβάνουμε θα εξαντλούμε το νομικό μας οπλοστάσιο". Το ίδιο μήνυμα (περίπου) πέρασε και με τη σύλληψη των συντρόφων Κασίλα και Καρπούζο. Θέλουμε δηλαδή να πούμε ότι με τις ίδιες και με πιο βαριές κατηγορίες έχουν συλληφθεί σε άλλες "φάσεις" και άλλοι σύντροφοι. Δεν προφυλακίστηκαν όμως σχεδόν ένα χρόνο(!!!!!!). Ο Μητροπέτρος, όχι σαν άτομο αλλά σα φορέας μιας συγκεκριμένης πολιτικής στάσης με παλιότερες συλλήψεις και ενεργή συμμετοχή στις δραστηριότητες του αναρχικού χώρου-, επιλέχθηκε για να δοθεί ένα γενικότερο μήνυμα στα ριζοσπαστικά κομμάτια του κοινωνικού γίνεσθαι. Θεωρούμε ότι πέρα από τον γενικότερο εκφοβισμό που ασκούν οι θεσμοί της κρατικής καταστολής, το νέο μήνυμα είναι ότι στην περίοδο της νεοφιλελεύθερης ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού και της προσαρμογής του στην ευρωπαϊκή και διεθνοποιημένη αγορά οι διαρθρωτικές αλλαγές που απαιτούνται για αυτήν την προσαρμογή θα οδηγήσουν σε κοινωνικές εντάσεις. Αυτές οι εντάσεις δεν πρέπει να μετατραπούν σε νέα κοινωνική (ή αν θέλετε ταξική) συνείδηση. Μιλάμε για την νέα επικοινωνία που αποκτούν μέσω του ριζοσπαστικού αγώνα και βολεμένα μέχρι τότε κομμάτια της κοινωνίας. Έτσι πρέπει να αποφεύγονται οι σπίθες που μπορεί να ανάψουν ότι είναι ήδη έτοιμο για να πάρει φωτιά. Η παρέμβαση των αναρχικών στην Ελλάδα σήμερα δεν είναι λόγω διόγκωσης απειλητική για τον μηχανισμό, δεν είναι γενικότερα απειλητική -ας μην κοροιδευόμαστε. Οι κατασταλτικοί θεσμοί εξαντλούν όμως όλη τους την αυστηρότητα στους αναρχικούς επειδή δυνητικά θα μπορούσαν, όταν παρεμβαίνουν σε πιο μαζικούς κοινωνικούς αγώνες (των αδιόριστων, των μαθητών), να γίνουν η σπίθα που θα ανάψει την φωτιά. Και ο νέος κοινωνικός ρόλος του ΚΚΕ και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς δεν είναι τυχαίο ότι πέρα από την συγκράτηση των κοινωνικών ξεσπασμάτων στο νομικίστικο πλαίσιο του συστήματος και την προσφορά εναλλακτισμού ("αντίστασης" το λένε αυτοί) στο καπιταλιστικό υπάρχον, στοχεύει και στην εξαφάνιση, της παρουσίας του ανατρεπτικού χώρου στους κοινωνικούς αγώνες. Δεν ενοχλεί η υλική ζημιά που προκαλείται από μια πέτρα, αλλά ο συμβολισμός της, που πρέπει σαφέστατα να δηλωθεί ότι είναι εκτός του επιτρεπτού στους αγώνες.

5-7-1999.

Από την μικροφωνική της Καμάρας.

Τι σημαίνει να είσαι 'πολιτικός κρατούμενος' εν έτη 1999.

Σημαίνει να απορείς με τα χάλια της καπιταλιστικής κοινωνίας (πόλεμοι, φτώχεια υλική-πνευματική, εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, αποξένωση από τον συνάνθρωπό σου και τη φύση κ.τ.λ.) και να κατεβαίνεις στους δρόμους γι' αυτό εκδηλώνοντας έμπρακτα την οργή σου. Σημαίνει να νιώθεις μέσα σου ότι το σύνθημα 'να καεί, να καεί το μπουρδέλο η Βουλή' λέει μεγάλες αλήθειες.... Σημαίνει ότι τα αφεντικά σε βάζουν πίσω από κάγκελα (ή σε κρατούν όμηρο με δίκες και αναστολές) γιατί τους χαλάς την πιάτσα και βάζεις οργή στο λαό και τη νεολαία . Αυτή είναι η δικαιοσύνη τους.

Τι σημαίνει να είσαι 'ποινικός κρατούμενος' εν έτη 1999.

Σημαίνει ότι αν δεν έχεις να φας και κλέψεις σε βάζουν φυλακή. Σημαίνει ότι αν είσαι αφεντικό και κλέβεις τα ένσημα και τη ζωή (εργατικά ατυχήματα) του υπαλλήλου σου δεν τρέχει τίποτα γιατί αυτό το κάνουν όλοι. Αυτοί που φτιάξανε και στηρίζανε τους νόμους στην κοινωνία που ζούμε το κάνανε αποκλειστικά και μόνο για να εξυπηρετήσουν τα προσωπικά τους συμφέροντα. Αυτή είναι η ζωή τους , γι' αυτό είναι καθάρματα.

Τι σημαίνει να υπάρχουν φυλακές σε μια 'πολιτισμένη κοινωνία' (?) εν έτη 1999.

Σημαίνει απλά ότι το ανθρώπινο γένος έχει πάρει λάθος δρόμο εδώ και καιρό....

ΛΕΥΤΕΡΙΑ στον Κώστα Μητροπέτρο (δίκη 1/11/'99). Αντιμετωπίζει κατηγορία ότι πετούσε πέτρες και μολότωφ σε μια πορεία (18/6/'98) όπου οι αστυνομικοί πυροβολούσαν άοπλους διαδηλωτές , (τραυματισμός του αδιόριστου εκπαιδευτικού Γκαγκόμοιου). Τα ίδια κάνανε βέβαια οι μπάτσοι το Δεκέμβρη του '44 , τον Ιούλη του '65 , το Νοέμβρη του '73 , το Νοέμβρη του '80 , το Νοέμβρη του '85 , το Γενάρη του '91..

Αυτή είναι η δημοκρατία τους.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ στον Νίκο Μαζιώτη (κάθειρξη 15 ετών). Δήλωσε ξεκάθαρα στη δίκη του (5/7/'99) ότι είχε πάρει κάθε δυνατή προφύλαξη (προχωρημένη ώρα τοποθέτησης βόμβας , έγκαρο τηλεφώνημα για αποκλεισμό περιοχής , τόσο έγκαρο που οι μπάτσοι την βρήκανε πριν σκάσει) για να μην τραυματισθεί ή σκοτωθεί κανένας περαστικός. Ήθελε μόνο να κάμει την εταιρία που λέγεται 'Υπουργείο Ανάπτυξης' γιατί κάθε 'επένδυση' που συνυπογράφει είναι μια προσβολή στον άνθρωπο και τη φύση. (TVX GOLD , κόλπος Στρυμονικού , ΒΑ Χαλκιδική).

Οι πιλότοι του ΝΑΤΟ που διαμέλιζαν κορμιά αδιακρίτως σε Σερβία-Κόσσοβο και της Ρωσίας που κάνουν ακριβώς τα ίδια στην Τσετσενία* υπηρετούν την πατρίδα τους , εκτελούν διαταγές , κάνουν την δουλειά τους .Έχουνε μια δικαιολογία για φόνο. Αύριο θα είναι οι 'δικοί μας' της σχολής Ικάρων. Αυτοί είναι 'αθώοι'. Ο Μαζιώτης και ο Μητροπέτρος είναι 'ένοχοι'..... Αυτή είναι η υποκρισία των αφεντικών και των μικροαστών. Αυτή είναι η ξεφτίλα τους...

ΟΤΑΝ ΚΑΠΙ ΕΙΝΑΙ ΣΑΙΠΟ ΩΣ ΤΟ ΚΟΚΑΛΟ , ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΑΝΕΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΕΙ

Βάλτε μπουρλότο και φωτιά στις φυλακές ρε...ΣΕ ΟΛΕΣ. Στα σχολεία , στα στρατόπεδα , στα κέντρα εμπορικά-εκλογικά-διασκέδασης , στα γήπεδα , στις πολυκατοικίες , στα εργοστάσια , στις εκκλησίες. Σ' αυτές τις φυλακές όπου εκτός από το κορμί σου , **ΜΑΝΤΡΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΣΟΥ.**

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ
(ακόμα και σε Πινοσέτ-Ιωαννίδη , να τους περιλάβει το πλήθος , να τους λυντσάρει για να γουστάρει....
βλ. Ρουμανία Τσαουσέσκου.)

*Ακόμα να καλέσει το ΚΚΕ σε πορεία προς τη Ρώσικη πρεσβεία για 'συμπαράσταση στον ηρωικό λαό της Τσετσενίας' . Γράφτους στ' αρχίδια σου μαρέ αυτούς , είναι μακριά και είναι μουσουλμάνοι , δεν πουλάνε. Το ΚΚΕ και οι λοιποί παρατρεχάμενοι (μουλου , λουμου , σουξουμου) εδώ και πολλά χρόνια δεν κάνουν πια επανάσταση. Κάνουν μάρκετινγκ. Μαζεύουν ψήφους για να κάνουν την επανάσταση....

«Δεν μπορείτε να κάνετε την επανάσταση ,
μπορείτε μόνο να είστε η επανάσταση»

προβοκάτορες από τον
πλανήτη Γιούρας...

περιθωριακή μοναξιά

Είναι εύκολο να κατανοήσει κανείς ότι στον κόσμο του θεάματος είναι δύσκολο να διαχωρίσει μια αρνητική προς αυτό θέση. Ίσως αυτό να είναι ο ρόλος του θεάματος ως κοινωνική σχέση διαμεσολαβούμενη από εικόνες: όταν προσπαθείς να αντιτεθείς σ' αυτή τη σχέση, η αρνητικότητα σου να ενσωματώνεται, να αφομοιώνεται.

Στο τελευταίο από τα σκάνδαλα- αποκαλύψεις (εύκολα κατανοητή η περιοδικότητα και η αναγκαιότητα τους για το θέαμα) με τον τραγουδιστή, πο υαφού τα άρπαξε, απέκτησε "ποιότητα" και έγινε πιανίστας (και που στην κυριολεξία είναι "γαμώ τα παιδιά") το μάτι μου πέφτει στη λεγόμενη ακροαματικότητα. 60% λέει των νοικοκυριών έβλεπαν την εκπομπή του δαιμόνιου δημοσιογράφου που έβγαλε το βίντεο του σκανδάλου στην φόρα- επιβεβαιώνοντας για ακόμη μια φορά το κοινότυπο ερώτημα: "χέζουν οι αρκούδες στο δάσος;". 60% των νοικοκυριών λοιπόν. Πώς να αντιτεθεί κανείς σε ένα ποσοστό με το οποίο δεν έχει καμιά σχέση; ούτε τηλεόραση έχω ούτε θεωρώ ότι έχω το μικροαστικό "νοικοκυριό". "Εννοείτε" ότι το 60% αναφέρεται στο σύνολο των σπιτιών που έχουν τηλεόραση. Δεν ξέρω πόσα δεν έχουμε, αλλά διάολε υπάρχουμε! Το "εννοείτε" βέβαια μέσα στην μεταμοντέρνα αφασία που έχει σκεπάσει την κοινωνία δεν είναι μια παράλειψη, αλλά ουσιαστικό στοιχείο του ισοπεδωτικού ρόλου του θεάματος. Γιατί έτσι πλέον είναι αδιανόητο να μην έχεις τηλεόραση. Όταν σε ρωτούν με μια απίστευτη φυσικότητα εάν είδες την τάδε εκπομπή και απαντήσεις ότι δεν έχεις τηλεόραση είσαι ύποπτος. Σε κοιτάνε με περίπου εκείνο το βλέμμα που αντιμετωπίζει μια υπόνοια αρχόμενης ψυχασθένειας. Δυστυχώς όμως δε μπορείς να υποδηλώσεις συνειδητή πολιτική στάση. Έτσι τι μένει; ενσωμάτωση ή τρελαμένο περιθώριο; ίσως η μόνη στρατηγική επίλυσης του προβλήματος αυτού είναι η αντί- υιοθέτηση της στρατηγικής του θεάματος: "Ότι δε μπορώ να διαστρεβλώσω ή να ενσωματώσω το αγνωό". Σ' αυτήν λοιπόν την περίπτωση η πιο γνήσια άρνηση της τηλεόρασης είναι η πλήρης αγνόηση της, ακόμη και η παραίτηση από την δήλωση αυτής της άρνησης.

Αλλιώς μέσα στο πλέγμα των θεαματικών σχέσεων η μορφή του αρνητή τους θα υποστεί, μέσω των σύγχρονων εναλλακτικών (νεο- χίτικων ή φυσιολατρικών) εκδοχών του θεάματος, μια εκποίηση της βαθύτατης συνειδητότητας της άρνησης, κατά δόσεις...

Εισοπνοές του θαυμαστού καινούργιου χρόνου

Η ιστορία είναι σχετικά απλή: οι μαθηματικοί ξέρουν πολύ καλά πως όσο πιο πολύπλοκο είναι ένα σύστημα, τόσο πιο ευαίσθητο είναι και η αλλαγή έστω και σε μια μικρή του παράμετρο μπορεί αλλάξει όψη στο σύστημα. Η πεταλούδα που προκαλεί θύελλες. Ρίχνεις, ας πούμε, έναν ιό στο Διαδίκτυο και του αλλάζεις τα megabyte παγκοσμίως.

Πέμπτη 4-5-00. Έχετε μήνυμα στον υπολογιστή σας. Με τον εξυπνο τίτλο <I Love you> (πώς να νικήσεις την περιέργεια σου;) ένας ιός εισβάλλει στον σκληρό δεκάδων χιλιάδων υπολογιστών και τους αεριζεί για τα καλά. Οι ειδικοί (sic) μίλησαν για πάνω από 10 δις. δολάρια ζημιά. Ο πιο καταστροφικός ιός που είχε ως τώρα την τιμή το Διαδίκτυο, εάν σκεφτεί κανείς ότι πέρυσι το σύνολο των ζημιών υπολογίζεται στα 11,2 δις. ντόλαρς. Το 2000 προβλέπεται ότι θα αυξηθούν κατακόρυφα οι ενέργειες των hackers στο Διαδίκτυο. Και εδώ το ερώτημα: το σύστημα δε μπορεί ή δε θέλει να καταπολεμήσει αυτές

του τις ιώσεις:

εποχιακές

~~ιώσεις~~

✓ Είναι πάρα πολύ πιθανό κάποιοι ιοί να γίνονται off the record από τις ίδιες τις εταιρίες για να πουλάνε αντι-ικά προγράμματα στην συνέχεια. Έτσι και ο μεγάλος σάλος για τον <Y2K> , τον ιό της χιλιετίας, (που δεν ήταν καν ιός) που αποδείχθηκε τελικά μια πατάτα.

✓ Τα θεσμικά όργανα του συστήματος σκληραίνουν την νομοθεσία (στις ηπα το hacking μπορεί να σου κοστίζει 15 χρονάκια φυλακή). Με ελάχιστα όμως αποτελέσματα. Το 1998 στις ηπα, όπου "ανθεί το άθλημα", έγιναν μηνύσεις μόνο σε 417 υποτιθέμενους hackers. 83 μηνύσεις έφτασαν σε δικαστήριο και 47 μόνο καταδικάστηκαν τελικά. Για τις χιλιάδες επιθέσεις που έγιναν εκείνη την χρονιά ελάχιστοι. Άρα το σύστημα θέλει αλλά δεν μπορεί.

✓ Μια σκέψη θα ήταν επίσης να δημιουργήσουν οι εταιρίες κλειστά δίκτυα ή να περιοριστεί κατά κάποιον τρόπο η πρόσβαση για όλους στο Διαδίκτυο. Ναι αλλά μετά δεν θα επιτελούσε τον ρόλο του το Διαδίκτυο. Και οι δυο λύσεις αυτές θα μείωναν την εντροπία (ελευθερία επιλογών) του συστήματος. Η μείωση της εντροπίας θα οδηγούσε σε μείωση της προοπτικής μετεξέλιξης του συστήματος και έτσι είναι αντιπαραγωγική.

Δεν έχουμε ιδέα τι γίνεται στον χώρο των hackers. Πολιτικοποιημένων ή μη. Αυτό όμως που διαφαίνεται είναι ότι ένα νέο ανάρτικο αναπτύσσεται. Κυβερνοανάρτικο. Με όπλο το πληκτρολόγιο. Για το Διαδίκτυο, ως ένας θεσμός αυτονομημένος, δεν υπάρχει άλλη επιλογή από το να αναπτυχθεί παραπέρα, αναπαράγοντας όμως και ταυτόχρονα πέρα από τις εσωτερικές του αντιθέσεις και τον διογκωμένο κίνδυνο των ψηφιακών του ιώσεων. Ο κίνδυνος θα υπάρχει όσο υπάρχουν στο πληκτρολόγιο οι αριθμοί 0 και 1...

μια σφαίρα

Οι σφαίρες των αστυνομικών αποκτούν στην δεσσαλονίκη μια περιοδικότητα θανάτου.
Οκτώβρης 97. Οκτώβρης 98. Μάρτης 2000.

μια ανάσα

Τρεις σφαίρες αστυνομικών "εκπυρσοκροτούν".
Τρεις "ξένοι", "λαθρο-" μετανάστες δεν αναπνέουν πια.
Και είναι μόνο αυτές που ακούγονται...

Εθνική γιορτή των ελλήνων -τι άλλο!- ζημέρωνε,
και 18χρονος ελληνοπόντιος, άοπλος, πέφτει σε μπλόκο αστυνομικών.
Ο αστυνόμος γιώργος ατματζίδης με το εθνόσημο στη μπλε του στολή
εκπυρσοκροτεί το όπλο του εξ επαφής στο κεφάλι του 18χρονου Νικόλαο Λεωνίδα.

Ξέρουμε ότι η αρχική κατηγορία που απαγγείλαν στον μπάτσο θα πέσει
όπως έχει ξαναγίνει τόσες φορές.
Ξέρουμε ότι σε πέντε χρόνια η τελεσίδικη ποινή του θα είναι τρεις μήνες απλήρωτη άδεια.
Για την ζωή ενός 18χρονου "ξένου". Έτσι απλά.

και πολλά γυαλιά (αυτή τη φορά...)

Έτσι απλά όμως κάποιοι αναρχικοί δεν έπνιξαν την οργή τους πίσω από τη δικαιολογία
της πολιτικής και κοινωνικής ακινησίας μιας βόρειας και βολεμένης πόλης,
και έκαναν το αστυνομικό τμήμα της άνω Πόλης και 3 περιπολικά καλοκαιρινά.
Κάπου είπαν ότι "σημασία δεν έχει η πτώση αλλά η πρόσκρουση".
Η ενέργεια αυτή φώτισε για λίγο την πρόσκρουση του ηθικού ζεπεσμού
στον πάτο της ιστορίας των κοινωνιών.

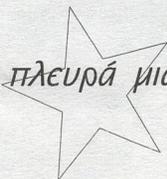
Η βία αποτελεί μέρος της αρχιτεκτονικής της σύγχρονης μητρόπολης.
Το (χουντογλεντικό) παρελθόν, τα σχέδια για οικονομική πρωτεύουσα των βαλκανίων
καθιστούν την δεσσαλονίκη μια πόλη που όλο και περισσότερο
θα χρειάζεται τις εκπυρσοκροτήσεις όπλων μπάτσων. Για τον "πλεονάζων πληθυσμό".

Είναι πολλά τα εγκλήματα του σύγχρονου καπιταλισμού.
Καμένοι οικονομικοί πρόσφυγες στα πλοία των μεταμοντέρνων δουλεμπόρων,
ναρκοπέδια στα σύνορα, πράσινες κάρτες και αιτήσεις για άσυλο.
Οι σφαίρες είναι από ύλη και φαίνονται.
Οι αιτίες θανάτου τόσων άλλων οικονομικών προσφύγων είναι και αυτές υλικές.
Απλώς δε φαίνονται τόσο καθαρά.

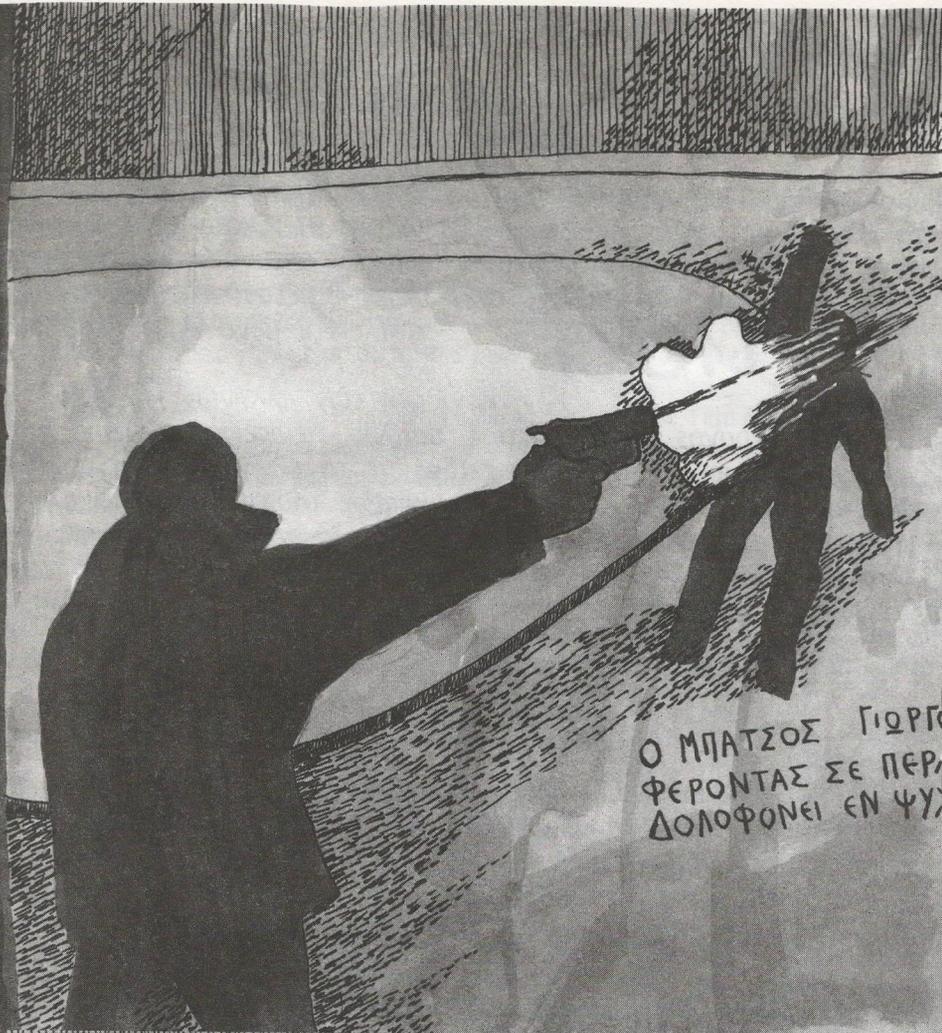
Είπαμε ότι η μνήμη της επανάστασης θα είναι και μνήμη των ανασών.
Επίσης θα είναι και μνήμη αυτών που τα δύσκολα χρόνια δεν κοίταξαν να βουλευτούν
στην καριέρα τους, στην καβάτζα τους, στην TV τους, στα σκατά τους,
αλλά έκαναν τα νεύρα τους κορδόνια
και αντιστάθηκαν.

Και κυνηγήθηκαν και φυλακίσθηκαν και κακοποιήθηκαν.
Όχι μνήμη πορτραίτων, αλλά μνήμη αξιοπρέπειας.
Ή θα είναι έτσι ή δε θα ναι τίποτα.

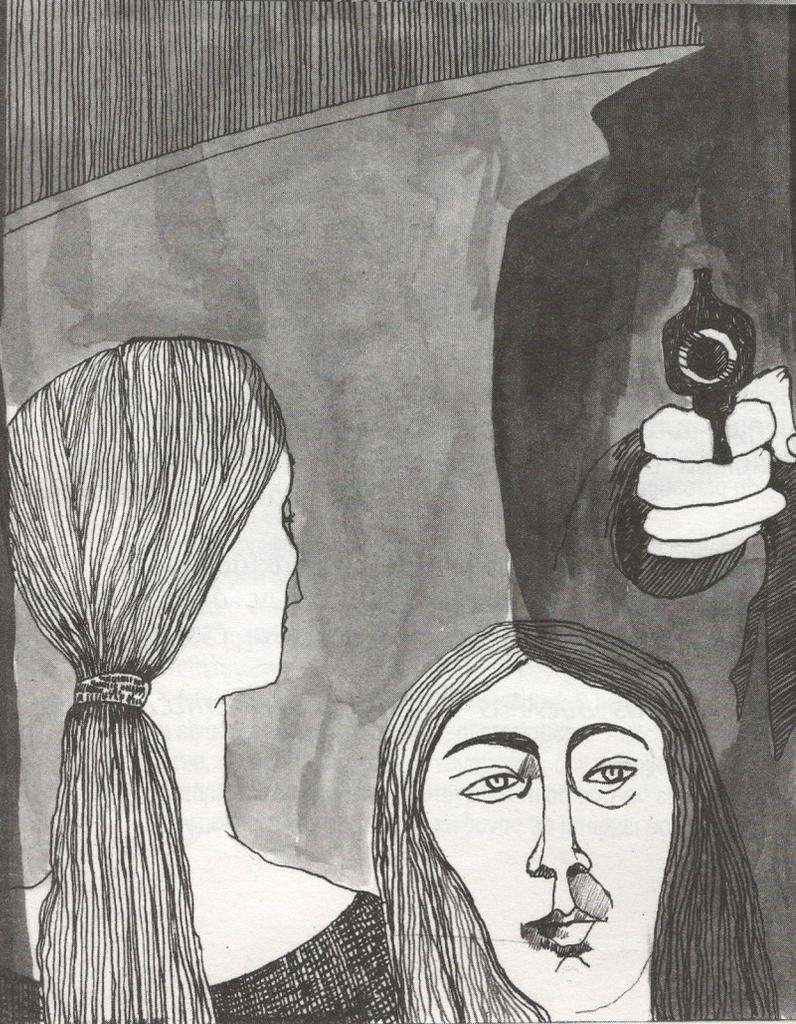
Είμαστε η εσωτερική πλευρά μιας θύελλας που περιμένει επιτέλους να ξεσπάσει...

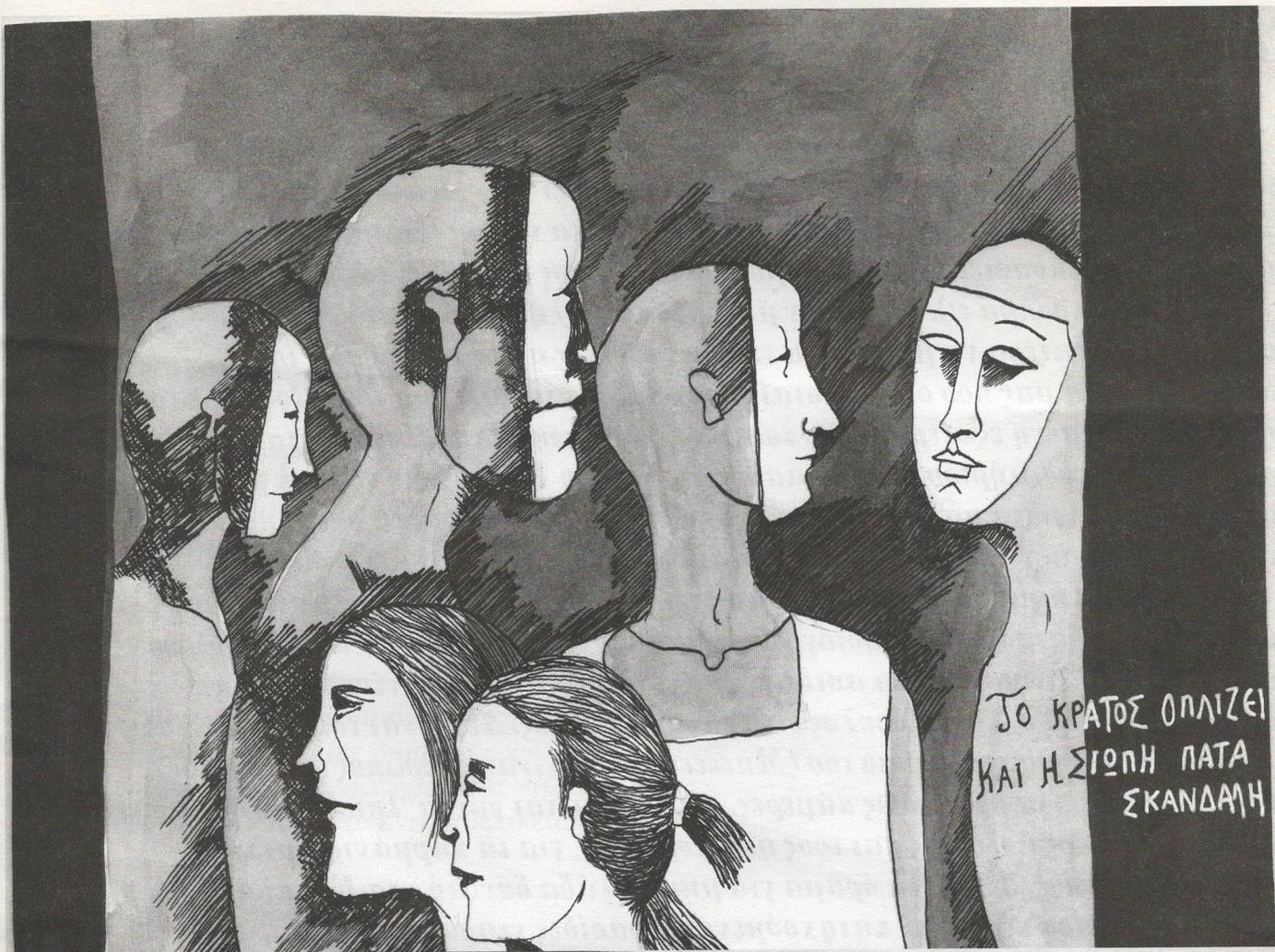
Συνεχίζεται.

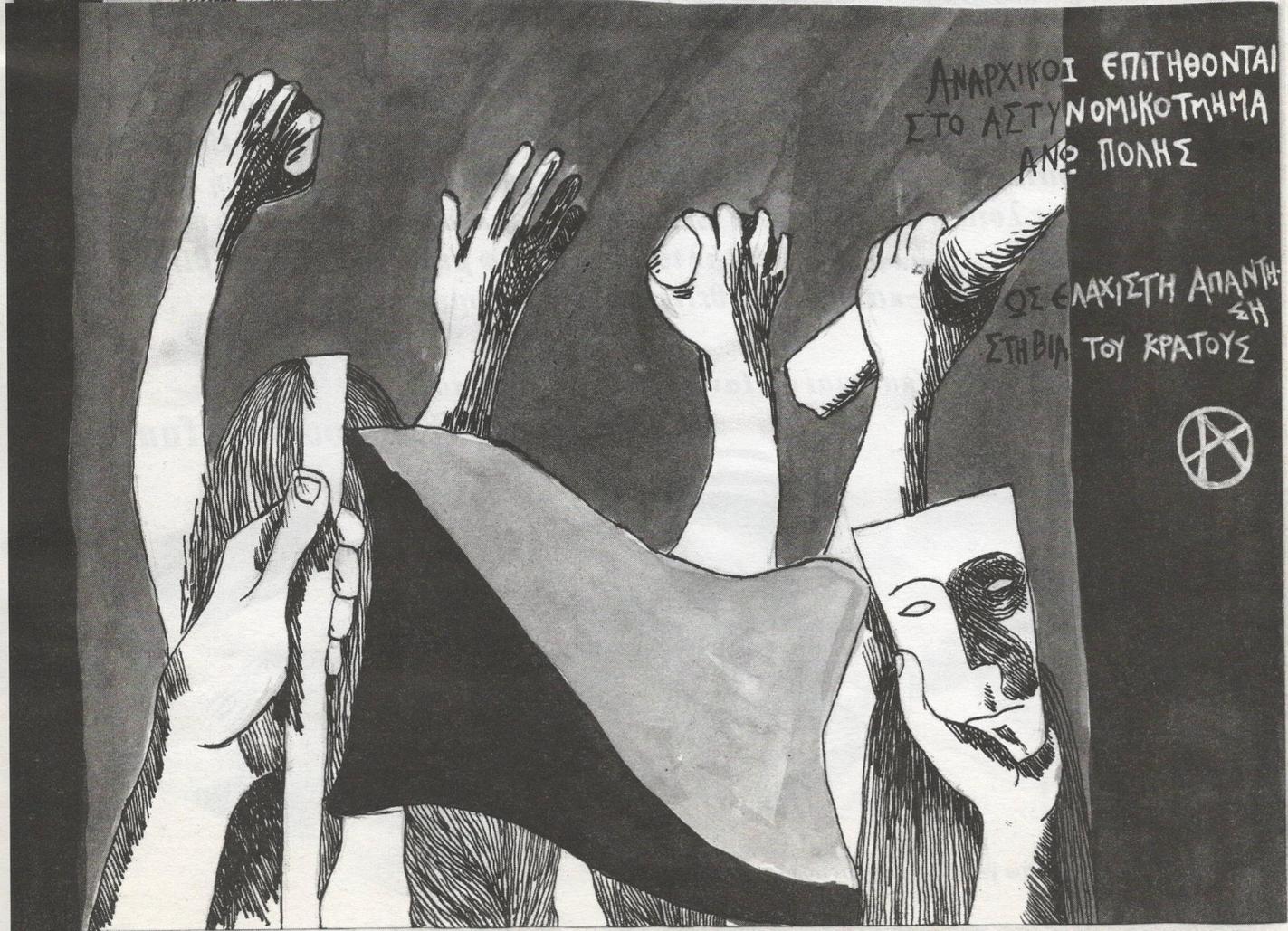
Ο ΜΠΑΤΣΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΤΜΑΝΤΖΙΔΗΣ
ΦΕΡΟΝΤΑΣ ΣΕ ΠΕΡΑΣ ΤΟ ΜΙΣΗΤΟ ΤΟΥ ΡΟΛΟ
ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΕΝ ΨΥΧΡΟ ΝΕΑΡΟ ΡΟΣΟ-
ΠΟΝΤΙΟ

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΑΘΩΟΝΕΙ ΑΥΤΟΝ
ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ
ΤΟ ΧΕΡΙ ΟΠΛΙΖΕΙ

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΟΠΛΙΖΕΙ
ΚΑΙ Η ΣΙΩΠΗ ΠΑΤΑ
ΣΚΑΝΔΑΛΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΕΠΙΤΗΘΟΝΤΑΙ
ΣΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΤΗΜΑ
ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΩΣ ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ
ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Τσεκά λακά Δουλεχριστό ή το όραμα ενός θρησκευτικού ι(ρ)αγού.

Ο Χριστόδουλος "μας πάει", το ζήτημα είναι που; Στο Παρίσι; στον παράδεισο; στον οίκο του θεού; σε οίκο μόδας; σε ταβέρνα με παντοέτες; Κανείς δεν ξέρει. Έτσι ο χαμογελαστός Χριστόδουλος (πόσο θα 'θελα να του τοιμπήσω τα σιρουμπουλά μάγουλα) μυστικοποιεί τον προορισμό που το πλήθος τόσο απεγνωσμένα αναζητά (αναλυσάρα ε;). Συρρέουν μαγεμένα τα πλήθη των πιστών να ακούσουν τον χρυσοφόρετο Πατέρα να μιλάει για τις διαχρονικές αξίες της ορθοδοξίας, για την Ελλάδα μας που οι σιωνισταί έχουν βάλει στο μάτι, για τους Rolling Stones, για την λανθασμένη εξωτερική και εσωτερική πολιτική (αχ! Που' ναι τα ωραία χρόνια της Εθνοσωτήριου Επανάστασης, που' ναι η Πόλη, που' ναι η Αγια-Σοφιά, που' ναι τα χρόνια τα παλιά...). Με λόγια αληθινά μιλάει για τα σκουλαρίκια, για τα σκουλήκια, για τις καταλήψεις και τις συλλήψεις. Μιλάει ρώσικα, γενοβέζικα, καλιαρνιά, ασουριακά... απαντάει σε όλες τις δύσκολες ερωτήσεις που του θέτουν δαιμόνιοι δημοσιογράφοι (καθισμένοι στα τέσσερα και με γλώσσες μακριές ως το πάτωμα). Ω! μα αυτός γνωρίζει τα πάντα. Ιδού ο νέος αρχηγός. Μα πάνω απ' όλα ο Χριστόδουλος είναι ασυμβίβαστος. Δεν είναι τοιράκι κανενός. Και αγωνίζεται για το ποίμνιο του (Μπεεεεε...). και είναι άνθρωπος ευαίσθητος, χύνει τόσο δάκρυ μπροστά στις κάμερες, στεναχωριέται για τα Ίμια, για τις χαμένες πατρίδες, για τους άστεγους και τους πεινασμένους, για τα χαρμάνια και τους τοξικοεαρτημένους. Έχει ένα όραμα για μια Ελλάδα δυνατή, μια Ελλάδα μεγάλη, μια Ελλάδα όπου χέρι-χέρι κατηχούμενες κορασίδες, νεαροί νεοναζί, απόστρατοι αξιωματικοί, τούρκοι νεκροί, από- φασισι(εσ)ικοί πολιτικοί, πατριώτες μικροαστοί, εργάτες δεξιού, μπάτσοι καλοί, χουλιγκάνια και άσωτοι υιοί θα σέρουν το γαϊτανάκι κάτω από τις ζεστές φτερούγες του δικέφαλου αϊτού, κάτω από το απέραντο γαλάζιο της γαλανόλευκης, κάτω από το άστρο της Βεργίνας μας, κάτω στον Πειραιά στα καρίνια. Ο Χριστόδουλος με την καλοκάγαθη φωνή του μας καλεί: Ελάτε λοιπόν Έλληνες και Ελληνίδες. Ακολουθήστε με και 'γω σας πάω, ελάτε όπως είστε. Έχω ένα όραμα θεόσταλτο για σας, έχω μερσενιές, πισίνα, βίλα και μετοχές, έχω ιδανικά -και αν δεν 'ρθείτε θα σας φέρουμε οηκωτούς

ΕΧΩ ΕΝΑ ΟΡΑΜΑ (καίγεται το Πανόραμα- άσχετο μεν καλό δε)

Μέλη του Christodoulos fun club.

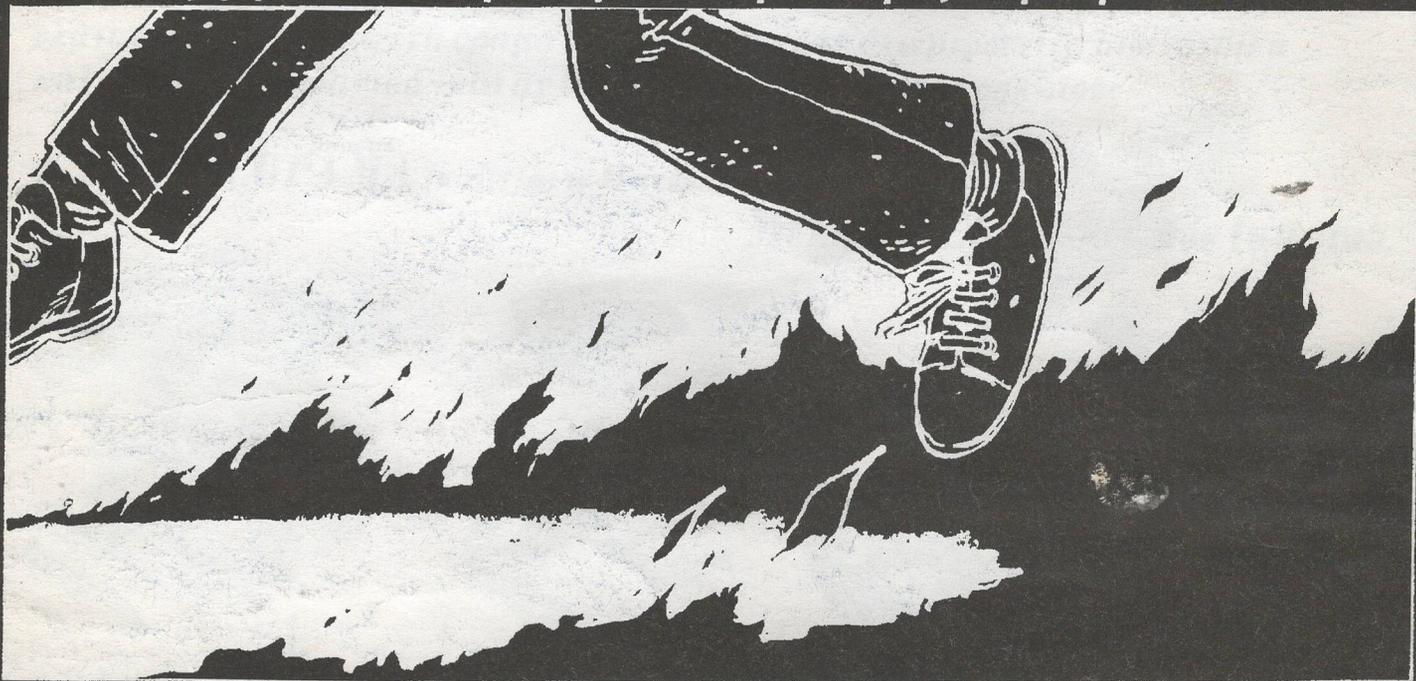
Υ.Γ. εγώ πάντως δε θα πάω γιατί έχω κανονίσει εκείνη την ώρα.

Αυτιστικές κινήσεις της καθημερινότητας
ποζάρουν σε βιτρίνες φωτισμένες
τη νύχτα
που αμάξια προσπερνούν τις κουβέντες μας
και οι στάχτες των τσιγάρων σχηματίζουν πυραμίδες
σφίγγες και μύγες σε φιλόξενους κάδους σκουπιδιών
Σκουπιδιάρηδες που βρίζουν
και πετάνε στο μηχανικό στόμα τα απομεινάρια των αναγκών μας
Γεμίζουν με χειρονομίες τα κάγκελα των προαυλίων
Τοπία κομμένα σε δεκάδες τρισδιάστατες φέτες αφήνουν τα ζουμιά τους παντού
Δεν ξέρω από πού να αρχίσω το σφουγγάρισμα
Στα παράθυρα φωτίζουν τηλεοράσεις ξεχασμένες μπροστά σε μάτια κλειστά
που δεν ονειρεύονται τίποτα
Κορμιά παρατημένα όρθια στη μέση του δρόμου
άτακτες συνομιλίες βιαστικές κωδικοποιημένες
Πυρηνικοί αντιδραστήρες στις καρδιές μας
δεν τηρούν τους κανόνες ασφαλείας

Στέφανος

Υπάρχουν χιλιάδες διακαιολογίες για να απέχεις. Άλλες τόσες για να πείς "...σταματάω". Υπάρχουν χιλιάδες τρόποι για να ψάξεις, να σκάψεις και να μη βρείς ουσία, χιλιάδες διαδρομές για να δεις ούτε ένα αληθινό τοπίο. Υπάρχουν χιλιάδες λόγοι για να κάτσεις στα αυγά σοι Φόβοι ντυμένοι με έννοιες, αιτίες και αιτιατά για να μη δημιουργήσεις καταστάσεις. Υπάρχουν χιλιάδες τρόποι για να γυρίσεις την πλάτη. Υπάρχουν χιλιάδες απογοητεύσεις, πίκρες, άνθρωποι που θα φτύσουν από μακριά τις πράξεις σου. Υπάρχουν χιλιάδες λέξεις για να ακούσουν όλο και λιγότεροι άνθρωποι. Υπάρχουν χιλιάδες λούμπες που μπορείς να πέσεις για να πεις πως είσαι μακριά. Υπάρχουν χιλιάδες συνταγές για να φουσκώσουν το μυαλό σου με ερωτήσεις και να πάρεις τη θέση του αλάθητου, του καθαρού. Υπάρχουν χιλιάδες συνήθειες για να ρισκάρεις το χαμό τους. Υπάρχουν χιλιάδες κριτικές εκτός από αυτή που περιέχει το τομάρι σου. Υπάρχουν χιλιάδες βήματα εκτός από αυτά που αφήνουν τα ίχνη τους πάνω στο κεφάλι σου. Υπάρχει ένας και μόνος λόγος για να ακούσεις την άγρια ανάσα σου. Να αισθανθείς την καρδιά σου να θέλει να σπάσει. Να γεμίσεις πληγές τα χέρια σου και το στόμα σου να μη σταματά να φωνάζει.

Όμορφη που είναι η πόλη όταν την τυλίγεις στην αγκαλιά σου...

Πολλοί μας μίλησαν για επανάσταση.
Λίγοι μας είπαν τον τρόπο με τον οποίο έζησαν.
GUY DEBORD